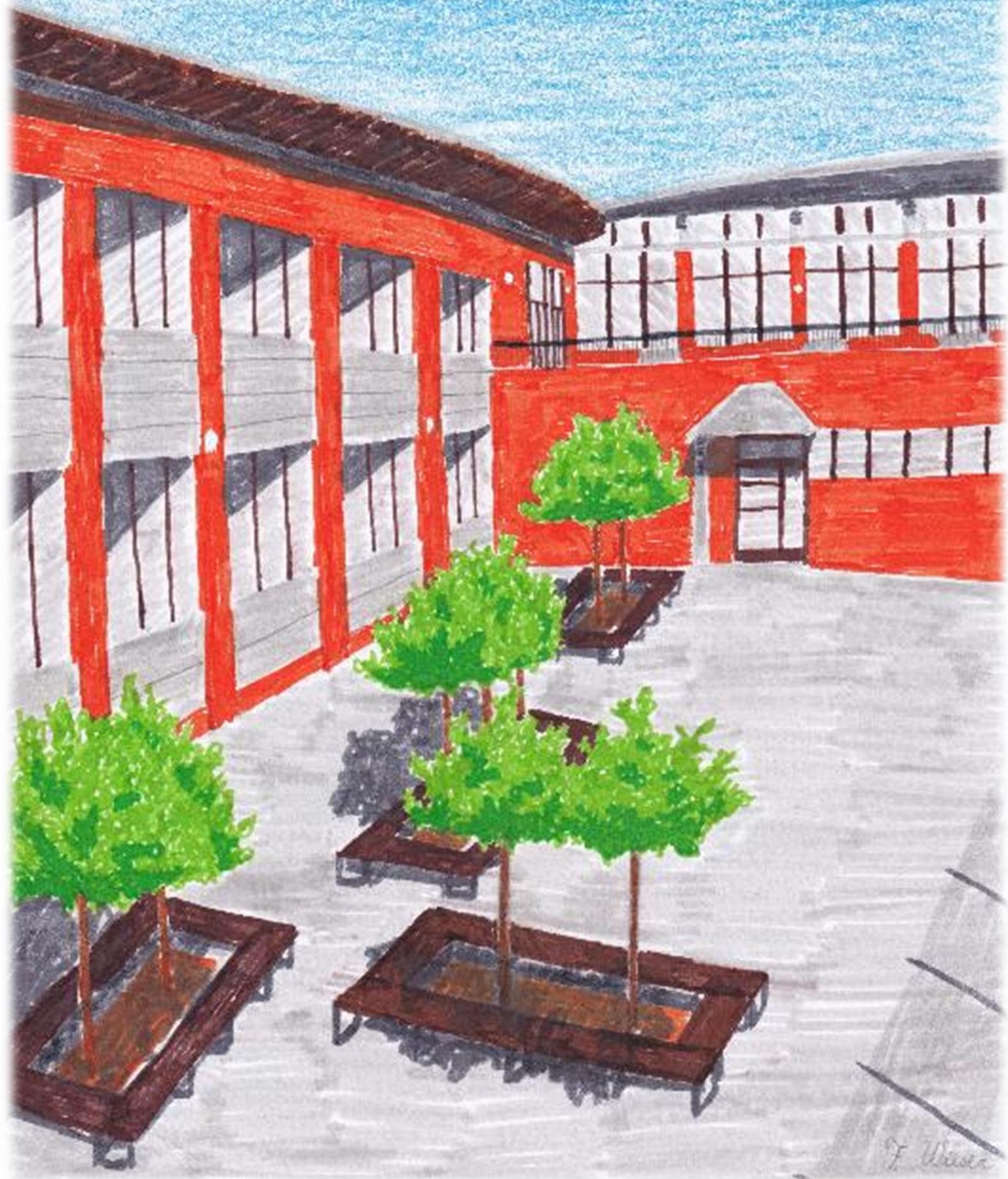

(POVÁ)ŽÁK

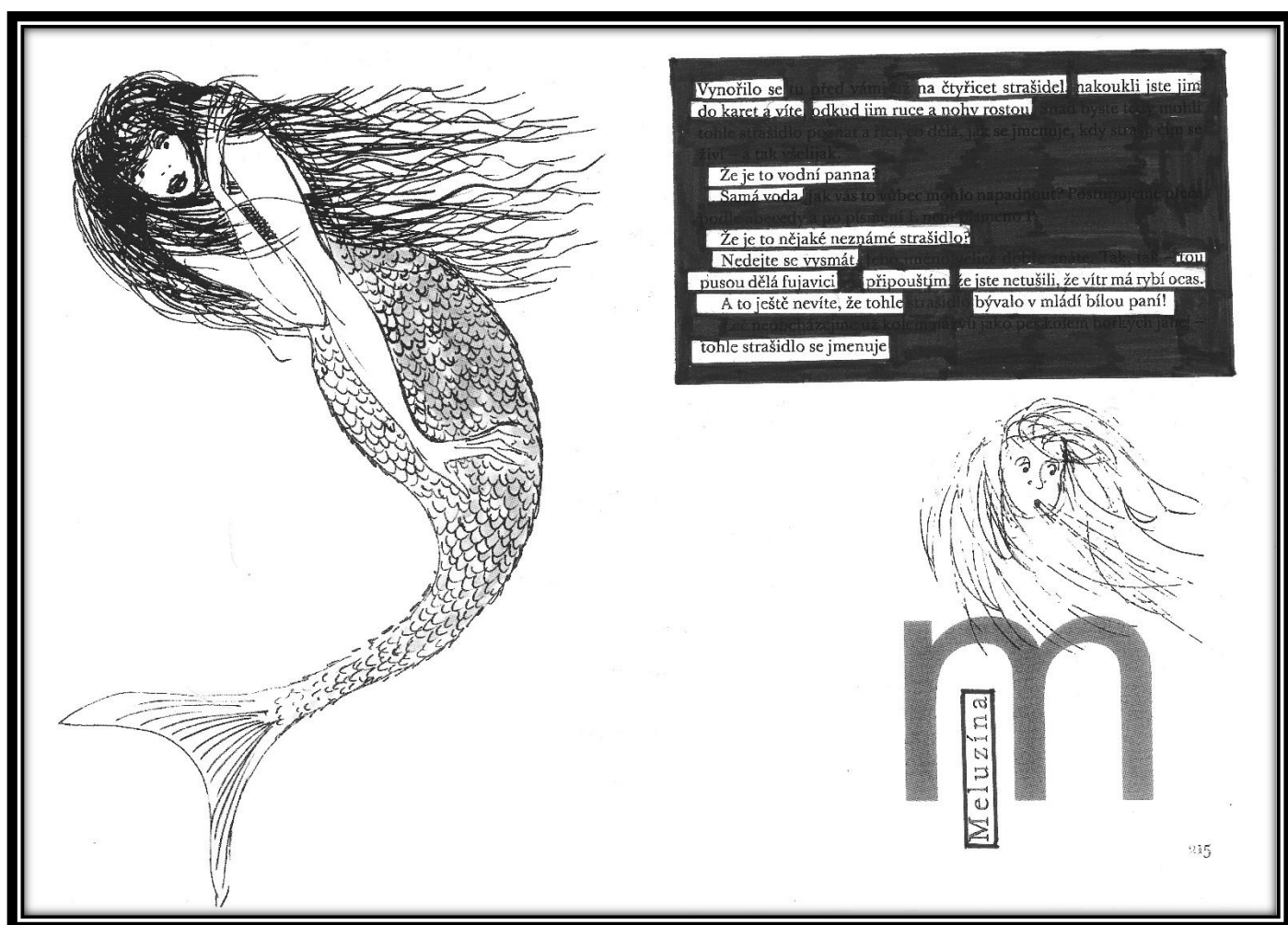
Oslava každodennosti

Alena Kramářová Kůtová

To snad není ani možné! Blíží se 10. výročí otevření naší školy, která byla postavena již v duchu třetího tisíciletí, jak lze vyčíst i ze zápisu při slavnostním otevření 3. 9. 2012. Blíží se 10. výročí otevření Základní školy Povážská ve Strakonici, školy, již prošlo za tuto dobu bezpočet dětí, které si, alespoň doufám, na svá školní léta občas rády vzpomenou. Stejně tak se i za tu dobu lehce obměnil pedagogický sbor.

Škola si prožila nejen několik let typicky školních, ale i dva roky covidové, což nebylo jednoduché. Když už se zdálo, že toto méně šťastné období končí, přišla do toho nelehká doba spojená s válkou na Ukrajině. Věřím, že nakonec se svět vrátí k časům mírovým, časům civilizovaného světa. Není nám lhostejný osud dětí, které mají obavy o svůj život a budoucnost, jejich rodičů a prarodičů, kteří mají obavy o životy a budoucnost svých dětí a vnuků. Slovo válka by mělo být dnes už jen pojmem v dějepisu. Měli bychom si proto vážit každých ne zcela samozřejmých maličkostí všedního dne, každého pocitu štěstí, oslavovat malé i velké události. Oslava otevření nové školy je jedním takovým okamžikem, je důvodem k radosti, k přemýšlení.

Berte toto vydání jako vzpomínku na těch 10 let, trošku i cestování časem.

Blackout poetry – Marie Kotlíková

Obsah

Slavnostní zahájení školního roku 2012/2013	4
Odbíjení věčnosti.....	4
Dramatický kroužek při ZŠ Povážská Strakonice se zúčastnil krajské loutkové přehlídky Skupovy Strakonice	5
EVVO = environmentální vzdělávání, výchova a osvěta.....	6
Dílna čtení	8
Příběh štěněte jménem Puntík.....	9
Vánoční čas	10
Dědečku, jsi zpět?.....	10
Dílna psaní	11
Dílky čtení s předškoláky.....	12
Všichni píšeme minulost.....	13
Hýbu se, hýbeš se, hýbeme se... ..	14
Projekty	15
Viva angličtina aneb Don't worry be happy!	16
Školní akademie	17
Ukázky výtvarné tvorby našich žáků	18
Naše škola.....	19
Naše škola.....	19
Smrtí budoucnost nekončí	20

Slavnostní zahájení školního roku 2012/2013

Ze školního archivu

V pondělí 3.9.2012 byl na naší škole slavnostně zahájen nový školní rok. Nově byla po dostavbě zprovozněna druhá část školního areálu – pavilon 2. stupně a tělocvična. Kromě představitelů města, stavebních firem, rodičů a žáků se slavnostního otevření ujal také tehdejší ministr školství a nynější premiér Petr Fiala.

Od prvních návrhů postavit novou školu uběhlo více než deset let. Vzhledem k problémům s projektem, výběrem dodavatele, stavebním povolením a financováním stavby začala výstavba až v roce 2010. Školní budova čítá 2 x 9 tříd, učebny odborných předmětů, jazykovou učebnu, dílnu čtení, která je i knihovnou, prostory pro školní družinu, tělocvičnu, školní jídelnu, kulturní sál, dnes hudebnu, a venkovní multifunkční hřiště, které je umístěné na střeše školy.

Odbíjení věčnosti

Tereza Míšková, 9.B

Život. Dobře, tohle asi není správný způsob, jak začít tento příběh. Možná by se sem hodil, ale raději mě nechte vymyslet jiný úvod.

Smrt. Tohle se sem hodí mnohem více. Asi to teď nechápete. Proč zrovna já mám právo mluvit k tomuhle tématu? Nedivím se vám. Sám bych byl raději, kdybych k tomu neměl co říct. Ale to já bohužel mám. Mezitím, co se tady s vámi vybavuji, se mi ve vedlejší místnosti hromadí rozbité hodinky. Ta místnost po vaší pravé ruce je totiž plná toho, čemu vy říkáte životy. Pro mě jsou to hodinky. Pochopte, kdybyste měli stejné poslání jako já, naučili byste se ty lidi odosobnit. Kdybych to neuměl, asi bych se už zbláznil. Potom by nějaký chudák musel dělat to, co já. Bylo mi by ho upřímně líto. Tohle si nikdo nezaslouží. Nikdo by neměl znát ten pocit, kdy je smysl vaší existence ukončovat existenci jiných. Navíc vám ty hodinky svým tikáním nedávají prostor ani na chvilku zapomenout.

Slyšel jsi to? To tiché křupnutí, které zaznamenají jen ti nejpozornější, je všechno a nic v jednom jediném zvuku. Znamená to, že se jedny hodinky zastavily. Asi ti už došlo, co to znamená, že? Máš naprostou pravdu. Asi tě za chvíli už opustím. Mám hodně práce. Budu muset dojít do té příšerné místnosti, najít ty konkrétní hodinky a přetočit čas. To je ta nejhorší část toho celého procesu.

Abys to pochopil, vždycky, když se nějaké hodinky zaseknou, musím je přetočit na začátek. Když se tohle děje, vidím zrychleně celý život toho člověka. Vidím jeho dětství, dospívání, prožívám s ním první lásky i rozchody a úplně na závěr vidím jeho rodinu. Ukazuje mi to všechno, o co toho člověka právě připravuji. Je to příšerné. Naprosto se za to nenávidím, ale udělat to stejně musím. Občas ale přijdou hodináři. Vy jim vlastně říkáte jinak. Myslím, že pro vás to jsou lékaři. Zvláštní slovo, ale to je hodinář vlastně taky. Každý z nich se snaží opravit ten hodinový strojek. Nikdy se jim to však nepovedlo. Ještě nikoho nenapadlo otočit tím jedním ozubeným kolečkem, všichni jsou tak blízko, ale nikdo se ho přesto nedotkl. I když hodinky zvládnou zachránit, nikdy to není na dlouho, vlastně jen posunou jednu z ručiček o trochu zpátky. Nikdy ale nevyřeší celý problém a hodinky se stejně zastaví. Tak moc bych jim chtěl říct, kde je ta chyba.

Mimochodem, podívej se na tyhle hodinky. Asi se chceš zeptat, proč ti uhazují zrovna tyhle. Na to je jednoduchá odpověď. Tyhle jsou tvoje. Ani nevíš, jak moc jsem teď přívětivý, když ti je ukazuji. Jsi první, kdo své hodinky vidí. Ne, vlastně jsi druhý. Asi se chceš zeptat, kdo tu byl před tebou, že? Všiml sis těch kyvadlových hodin v hale? Těch, které nemají ručičky? Tak ty jsou mé. Netikají, neodbíjejí čas, jsou k ničemu, a přesto se jejich kolečka otáčí. Několikrát jsem se je snažil zastavit, ale nikdy to nešlo. Ani je nemůžu bez ručiček přetočit. Ten, kdo toto místo a mě vytvořil, byl krutý. Nejen že mě nutí vidět život, který ukončuji, ale zároveň vymyslel způsob, jakým mi každým jednotlivým dnem ukazuje, že to nikdy neskončí.

Možná bych ti měl říct jednu důležitou informaci. Když jsi se díval na tvoje hodinky, viděl jsi vůbec ciferník? Stojíš docela daleko, takže jsi to asi nepřečetl, že? Tak já půjdu blíž. Teď se zaměř na minutovou ručičku. Co se asi stane, až za půl minuty dorazí na dvanáctku? Co myslíš? Máš tak akorát čas na to, aby sis uvědomil, že stejně jako každý život je jiný, je jiná i každá smrt. Zajímavé je, že já nikdy dopředu nevím, jak se to stane. Jaké to asi bude u tebe? Máš nějaký tip? Já už ne, já totiž vím, že smrt přichází v tisících převlecích.

Dramatický kroužek při ZŠ Povážská Strakonice se zúčastnil krajské loutkové přehlídky Skupovy Strakonice

Petr Boubín

V roce 2014 byl na naší škole založen dramatický kroužek s názvem Srdcem pro radost. Celé dva roky pilně nacvičoval inscenaci z repertoáru LS Radost, jejímž autorem byl známý strakonický spisovatel a dramaturg Josef Křešnička, který mimo jiné publikoval své básně v časopisech, jako je např. Mateřídouška, nebo i v čítankách pro první stupeň. Před mnoha lety přepsal známou pohádku H. CH. Andersena, kterou v nádherné veršované podobě umístil na „prkna, která znamenají svět“.

Této předlohy se chopila i skupinka malých nadšenců ve věku 8-11 let z našeho dramatického kroužku a začala divadelní hru nacvičovat. Jelikož šlo o loutkovou inscenaci, byla motivace dětí daleko větší, protože loutky a kulisy společně s dospělými vytvářely a při nacvičování šlo spíše o hru, než o prostý drill. To děti velice bavilo. Po dlouhém a urputném zkoušení pak vzniklo něco překrásného. Děti společně pod mým vedením představily nejdříve pro školu, a poté i pro rodičovskou veřejnost svoji pohádku Sněhová královna. Představení mělo veliký úspěch a ohlasy byly velmi pozitivní. Proto se kroužek rozhodl svoji inscenaci uvést i před širší strakonickou veřejností. Přihlásili jsme se na krajskou loutkářskou přehlídku Skupovy Strakonice, kde jsme 24. března 2017 předvedli svoji pohádku návštěvníkům přehlídky. Jelikož šlo o soutěžní přehlídku, tak jej viděla i porota profesionálů, která hru i samotné herecké výkony velmi kladně zhodnotila. Byli bychom bývali doporučeni i na mezinárodní přehlídku Loutkářská Chrudim, ale vzhledem ke složitostem s věkem dětí a dopravou se účast zamítla. Byla to bývala pro děti velká zkušenost a také radost zahrát si na opravdové divadelní scéně. Z důvodu velkého úspěchu se potom inscenace několikrát reprízovala, např. i na společné besídce škol v DK Strakonice.

Bohužel se v dnešní době kroužek nekoná, jelikož zájem dětí poklesl a původní skvělá parta se rozpadla. Každopádně se děti ze ZŠ Povážská dostaly do povědomí strakonické veřejnosti, a i profesionálních loutkářů. Každý rok se totiž na jejich činnost poptává porota festivalu.

EVVO = environmentální vzdělávání, výchova a osvěta

Zuzana Polanová

Sbíráme, uklízíme, soutěžíme...

Účastníci 2. kola 20. 5. 2019

Žáci 3. a 4. ročníků se úspěšně zúčastňují přírodovědné vědomostní Soutěže ve verky Rezky, organizované DDM Strakonice v CEV (centru ekologické výchovy) na Podskalí.

Uklidme Česko je dobrovolnická úklidová akce, která probíhá na území celé České republiky (a dokonce na pár místech mimo ni). Jejím cílem je uklidit nelegálně vzniklé černé skládky a nepořádek.

Naše základní škola se stala partnerskou školou NP Šumava v roce 2017. Žáci, kteří mají rádi a zajímají se o přírodu a místopis Šumavy, se účastní soutěže Národní park Šumava ve školních lavicích.

První školní kolo je vyplňování pracovních listů. Druhé kolo je určeno pro vítěze prvního kola a koná se ve venkovních prostorách pobočky střediska environmentální výchovy Správy NP Šumava na Kvildě. Žáci určují nejen rostliny a živočichy, ve volných chvílích je možné navštívit blízké výběhy s jeleny nebo rysy ostrovidy.

Do této akce se zapojují žáci 2. stupně v rámci Dne Země (22. dubna), kteří uklízí nejen okolí naší školy, ale i přilehlou část města.

V projektu 72 hodin se jedná o tři říjnové dny plné dobrovolnických aktivit. Kdykoli během této doby a zároveň jakkoliv dlouho se účastníci po celém Česku pustí do činností, které pomohou druhým, přírodě, či jejich okolí. Výsledkem těchto projektů bývá mnoho úsměvů, radosti, dobrých pocitů z vykonané práce a mnoho dalších pozitivních účinků.

Na podzim 2018 se do tohoto projektu zapojily třídy 3. A a 4. B, kdy v aleji u Modlešovic sázely ovocné stromky – třešně, jabloně a hrušně. Velkou oporou a rádcem byl i v následujícím roce pan Ing. Miroslav Šobr, vedoucí oddělení ekologie krajiny.

Už řadu let spolupracujeme se sedlickou oborou, pro jejíž dančí a černou zvěř žáci, i s pomocí svých příbuzných, sbírají každý podzim kaštiny a žaludy. Za posledních 6 let si pan myslivec od naší školy odvezl přes 12 tun (12 168 kg) těchto plodů.

V září 2017 se naše škola zapojila do projektu Recyklohraní aneb Uklidme si svět. Cílem je rozvíjet vztah dětí k životnímu prostředí a prohloubit jejich znalost v oblasti třídění a recyklace

odpadů a umožnit jim osobní zkušenost se zpětným odběrem baterií a použitých drobných elektrozařízení. Za získané body za plnění úkolů a sběr baterií naše škola dostala odměny v podobě výtvarných a sportovních potřeb, her a školních pomůcek.

Hned první školní rok v projektu byla naše základní škola nejlepší ze všech strakonických škol v bodování Recyklohraní. Také probíhala soutěž mezi třídami 1. stupně na naší škole, celkem si dopravce odvážel 530 kg vybitých baterií.

Už přes 10 let patří mezi oblíbené kroužky ve školní družině Ekodomeček pod vedením paní vychovatelky Jaroslavy Petrášové. Děti nejen na svých procházkách po okolí poznávají přírodu, ale také uklízejí drobné odpadky a učí se třídění odpadu. Také se starají o svůj adoptovaný koš u lesa, kterému vyměňují plastové sáčky a odpadky odnášejí do popelnice. Při svých výletech navštěvují Podskalí, rybník Řeřabinec, CHKO Hajské tůně, CEV NP Šumava ve Vimperku a interaktivní výstavy o přírodě v písecké Sladovně. Své znalosti získané v tomto družinovém kroužku žáci uplatňují při různých přírodovědných a ekologických soutěžích.

Dílna čtení

Jana Kohoutová

Dílnu čtení používám ve svých hodinách osmým rokem. Je jednotlivou, ale velmi důležitou součástí celého systému praktické češtiny, k němuž dále patří dílna psaní a mluvení kombinované s mluvnicí.

V dílně čtení žáci pravidelně čtou souvislé beletristické texty, přemýšlí, hovoří a píšou o nich, hodnotí sebe i své čtenářství, doporučují přečtené knihy ostatním spolužákům.

Beletrie je spojená se vztahy. Tím, že čteme, jak se k sobě lidé chovají, zvyšujeme empatii, různost pohledů a další věci. Říká se, že když lidé umějí dobře číst knihy, umějí lépe číst i obrazy, fotografie, filmy či reklamy a v komplexním měřítku i svět kolem sebe.

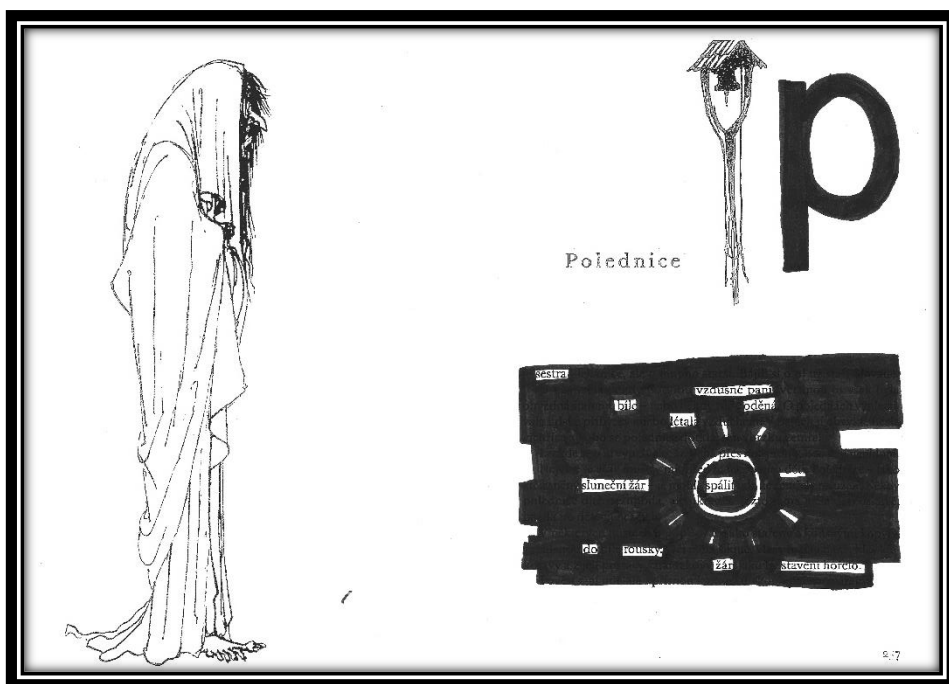
To znamená učit se číst pozorně, do hloubky, tak abychom se dozvěděli nejen o obsahu, ale i o tom, co je za tím. Pro koho jsou ty knihy určeny, s jakým záměrem autor píše. Ten, kdo dobře píše, ten dobře i čte, a naopak. V dílnách čtení si mohou děti samy vybírat jak knihy, které jim vyhovují, tak tempo čtení i přiměřenost výběru, a to jsou výborné věci. Mohou tak vedle sebe pracovat začínající i hodně pokročilí čtenáři. Každý má jiné podněty, navíc o tom mohou spolu hovořit.

V češtině máme za týden pět hodin. Dvouhodinová dílna čtení funguje tak, že v jejím průběhu mají děti minimálně dvacet minut na to, aby si mohly číst. Na začátku máme minilekce, kde si všímáme určitých jevů, které se týkají čtenářství, což jim pak umožní lépe číst a při četbě si vyzkoušet něco nového. Učí se příběhem. To pak vzájemně sdílíme a reflektujeme. Podobná je hodina či dvě týdně dílny psaní, kde se nejprve učí hledat si téma, o kterém chtějí psát, v rámci toho uvažují o tom, pro koho to chtějí psát a s jakým záměrem, jestli chtějí někoho pobavit, nebo poučit. Žáci píšou texty jako spisovatelé, píšou texty, ve kterých chtějí někoho přesvědčit o svém názoru, pokoušejí se i o básně. Rozvíjejí se jako pisatelé a zároveň se zpětně učí lépe rozumět textům.

Mohu říci, že se zvýšil zájem dětí o čtení, více začaly číst i děti dyslektické. Ve čtenářské dílně se odstranily, nebo spíše se nezdůrazňují rozdíly v technice čtení. Žáci nejsou zkoušeni ze čtení, pracují individuálním tempem a o své knize a pocitech, které při čtení mají, mohou vyprávět a diskutovat s ostatními. To znamená, že i slabší žáci zažívají úspěch, který je povzbudí pro další čtení.

Čtenářská gramotnost je málo hmatatelná. Vyšší gramotnost dává více možností – od nalezení důležitých myšlenek v textu a jejich shrnutí přes vyhledávání a propojování nepřímě vyjádřených informací, odlišení faktů od názorů v textu. Čtenářská gramotnost pak přechází v kritickou gramotnost. Čtenář dokáže rozpoznat stanovisko autora, jeho názor, například podle stereotypů, s jakými reprezentuje fakta, nebo umí zhodnotit, jakým způsobem autor prosazuje svůj názor včetně manipulací. Nesoustřeďuje se pouze na obsah, ale i na to, s jakým záměrem autor píše, jakými prostředky ovlivňuje své emoce, zda mne tím nechce někam dostat.

Kdo čte dobře knihy, umí číst i okolní svět.

Blackout poetry – Anežka Štěpánková

Příběh štěněte jménem Puntík

Simona Kalinová, 6. A

Jednoho dne se ve starém opuštěném domě narodilo štěně jménem Puntík. Štěně rostlo a sílilo. Proto se nikdo nedivil, když se z něho vyklubal silný pes.

Jednou se Puntík vypravil pro jídlo do města, ale stala se mu hrozná věc. V ulicích narazil na odchyťovou službu. Chtěl utéct, ale bohužel zakopl o plechovku a spadl přímo na čumáček. Z dodávky odchyťové služby vystoupili dva muži. A začali na něj křičet: „Pocem, ty psisko hloupý,

slyšíš, pocem.“ Puntík se lekl, rychle vstal a dal se opět do běhu. To se ví, že ty dva to dopálilo. Nasedli do dodávky a jeli za ním. Byla to taková honička městem. Asi po hodině došel dodávce benzin. Bohužel Puntíka nakonec odchytili. A náhradním autem, které mezitím přijelo, ho odvezli do útulku. V útulku žil necelé tři měsíce, když jednou přišli lidé. Obcházeli všechny kotce, ale žádný pes jim, jak se říká, nepadl do oka. Až u kotce Puntíka se zastavili. Chvilí na něj jen zírali a pak jednohlasně řekli: „Toho si vezmeme.“

Odvezli ho domů, kde žili i s dvěma dětmi. Starali se o něj a Puntík měl konečně vlastní rodinu, která ho milovala.

Vánoční čas

Anežka Štěpánková, 7. A

Ten vánoční čas přišel k nám zas.
Takhle začíná jedna z vánočních písniček,
dnes jsem tu, abych vám zarecitovala jednu ze svých básniček.

Začalo to 1. prosince, byl první sníh.
Vločky se valily do ulic.

Peklo se cukroví, venku byl chlad.
Když jsem na ty perníčky koukala, dostala jsem z toho hlad.

Na Štědrý den jsme ozdobili stromeček,
pak na sáňkách sjeli jsme si kopeček.

Kapra jsme snědli za chvilku,
vzali jsme si na něj sekyrku.

A nakonec zazvonil zvoneček,
a každý dostal více než jeden dáreček.

Dědečku, jsi zpět?

Sára Brejchová, 9. A

Tonička je malá holčička, která miluje pohádky od dědečka. Bohužel minulý týden zemřel na infarkt a ona se s tím pořád ještě nesmířila. I když jí maminka s tatínkem chtěli přečíst pohádku z knížky. Ona chtěla slyšet ty zábavné, které jí děda vyprávěl. V noci, když už všichni v domě spali, Tonička seděla na postýlce a plakala. „Dědo, kde jsi?“ volala do tmy. Cítila, jak jí slzy stékají po tváři, a ona si je jen prstem utírala. Všude byla tma, nikde nic. Byla sama v pokojíčku, jen se svými myšlenkami a koukala do zdi. Najednou se rozhoupalo v rohu křeslo, kde děda sedával při čtení knih. Otevřela se kniha s pohádkami. Tonička se nebála a zavolala: „Jsi tu se mnou, dědečku?“. Tu se objevila průsvitná bílá postava na křesle. Byla to stařecká, mužská postava. Tonička hned poznala, kdo to je, byl to její milovaný dědeček, který jí přišel přečíst pohádku. „Jsem hrozně moc ráda, že jsi za mnou přišel,“ řekla Tonička. Dědeček vypadal, jako kdyby se usmíval. „O čem chceš přečíst dnešní, poslední pohádku?“ zeptal se. „Poslední?!“ zakřičela Tonička. Výjimečně nechtěla slyšet pohádku ani první, ani poslední. „Kde vlastně žiješ?

Nestýská se ti?“ vyptávala se dědečka. Dědeček jí odpověděl, že se mu moc stýská, ale není to zase tak zlé na jiném světě. „Měla by si už spát,“ řekl. „Přijdeš zase zítra?“ zeptala se Tonička. Děda se zarazil a nic neříkal. „Chybíš mi dědečku,“ dodala Tonička. Jenže nikdo už v místnosti nebyl, křeslo se dohoupalo, kniha se zavřela a jen studený vzduch se vznášel místností. Byla opět sama...

Ráno se probudila, podívala se na křeslo, ale ani kniha už tam nebyla. Křeslo stálo nedotknuté v rohu. Byl to sen, nebo skutečnost, ptala se sama sebe. Toto musím všem říct: Musíme si vážit všech blízkých osob, protože když je ztratíme, už je nikdy nevrátíme zpět.

Dílna psaní

Jana Kohoutová

Aby se každý žák stal nejen čtenářem, ale i pisatelem, potřebuje psát své texty a zažívat odezvu od čtenářů, která zpětně buduje jeho vlastní pisatelské sebevědomí. Existuje formát, jenž umožňuje žákům a učitelům živě psát, dokonce vytvořit společenství pisatelů, kteří se těší na psaní a následné čtení textů svých i spolužáků - dílna psaní, mladší sestra dílny čtení. Dílna čtení, kterou vedu již osmým rokem podle platform Pomáháme školám k úspěchu a Kritické myšlení, se neobejde bez svobodného psaní.

Jak taková dílna psaní vypadá? Žáci píší úplně volné texty na libovolné téma, s libovolným

záměrem a adresátem. Proč je volnost tak důležitá? Platí zde podobnost se čtenářstvím: Tak jako si skutečný čtenář dokáže vybrat knihu, která mu přináší zážitek z četby, tak i skutečný pisatel si dokáže najít, o čem chce psát, tak aby to zaujalo ostatní i jeho samotného.

Na začátku práce v dílně psaní si proto děti obvykle promýšlejí, o čem chtějí vůbec psát. Není to jednoduchý proces, zvláště pro děti, které nebyly zvyklé psát svobodně. O čem mám psát, aby mě to bavilo psát? A co

když ještě navíc

chci, aby můj text zaujal čtenáře? Některé děti rychle nacházejí možnosti pro své psaní, některé potřebují dostatek času na promýšlení, nacházení, odkládání a nové nacházení toho, co stojí za to psát. Autorům textů významně pomáhá, když ve všech fázích psaní mohou o svém psaní s někým hovořit. A povídat si a konzultovat hned od začátku s ostatními, o čem chci psát, dává jedinečnou možnost zjišťovat zájem a první reakce možných čtenářů.

Dílna psaní je pro mě důležitá, především dává smysl. Žáci mohou využívat stejný postup jako profesionální pisatelé. Hledají a vybírají si téma, ujasňují si, s jakým záměrem budou psát a pro jakého adresáta, připravují si předem myšlenky, informace, vytvářejí si plán svého textu. Píší hrubou verzi a už během práce svůj rozepsaný text konzultují s ostatními, vylepšují jej nebo přepracovávají, text následně redigují včetně pravopisných

korektur a přepisují do čisté verze. Hotové texty pak autoři čtou a/nebo publikují na pisatelské nástěnce. Na závěr roku připravujeme čtení pro rodiče.

Psaním autor vypovídá hodně o sobě. Aby děti mohly texty sdílet se spolužáky, potřebují se cítit bezpečně. Navzájem se o sobě hodně dozvídají, lépe si rozumějí, ve třídě se postupně vytváří komunita autorů. Pro pisatelství platí tatáž úměra jako pro čtenářství a vlastně pro získávání zdatnosti v jakékoli dovednosti: Kvantita ovlivňuje kvalitu. Čím víc čtu, tím víc se jako čtenář zlepšuji. Čím víc píšu, tím lépe mi to jde.

Dílna psaní také hraje významnou roli při uplatňování gramatických, pravopisných i stylistických pravidel. Uměle vytvořené texty v učebnicích nejsou tak podnětné jako čisté verze vlastní textů, které budou číst čtenáři, na nichž pisatelům záleží. Jednotliví žáci mají také jednotlivé specifické problémy. V dílně psaní je fáze korektur jasně pojmenována a včleněna do procesu psaní a neměla by předčasně ničit chuť psát a prostřednictvím psaného komunikovat s ostatními. Snad nejpodstatnější změnou oproti běžné slohové výuce je stálá přítomnost čtenářů (adresátů) nebo konzultantů, s kterými mohou autoři uvažovat o svém textu a ověřovat si jeho účinky.

Stojí přede mnou úkol vytvářet takové společenství pisatelů, ve kterém se budou cítit všichni bezpečně, budou chtít sami psát a také číst své texty ostatním. Spolu s tím získají možnost slyšet a číst texty, které nenapsali profesionální spisovatelé, ale jejich vlastní spolužáci, při závěrečném červnovém publikování i rodiče. Na žákově potřebě vyjádřit se pak výuka staví rozvoj a znalost postupů a formátů psaní, ovládání jazykových prostředků a také dovednosti a postoje pro sdílení a ke spolupráci s druhými. Psaní pak skutečně pomáhá lidem domluvit se a snášet se s druhými.

Dílny čtení s předškoláky

Jana Kohoutová

Před šesti lety jsem se svojí třídou zahájila tradici dílen čtení pro předškolní třídy MŠ. Děti tenkrát samy vymýšlely aktivity – práci s pohádkami, dovprávění pohádek podle obrázků, hledání hlavních postav. Předškoláci pak dostávali medaile i diplomy. Letos jsem si řekla, že propojím školáky s předškoláky při lekci čtení. Mým cílem bylo rozvíjet vybrané základní čtenářské strategie u začínajících čtenářů (shrnování a předvídání), zlepšit prožitek čtení u začínajících čtenářů a vyzkoušet si roli předčítajícího u pokročilejších čtenářů.

Bylo to krásné setkání. Starší se stali svým budoucím spolužákům vzorem, ti mladší se zase bezprostředně vyjadřovali, že se těší na další takovou akci.

Všichni píšeme minulost

Tereza Míšková, 9.B

Už zase. Dějepis je hloupost. Proč je takové pozdvižení z toho testu? Chápu, že jsem z dějepisu dostal tři pětky za sebou, ale o co jde? Proč musím znát jména nějakých lidí, co nežijí ani v mém století? Už jsou dávno mrtví. Píše se to všude „Zapomeň na minulost, tu už nezměníš. Hleď do budoucnosti.“ K čemu je potom zkoumání historie? Odpověď je jednoduchá. Je to k ničemu. No a co, že mi nejde dějepis. Musím myslet na přítomnost, ne se hrabat v minulosti. To zase bude doma keců. Maminky Kubíček totiž zase nedostal jedničku jako Maťejíček od vedle. Ahhhhh.

S takovými myšlenkami v hlavě překonám cestu ze školy domů a odemknu dveře našeho bytu. Štěstí, že tu nikdo není. Nepotřebuji poslouchat otázky jako: „A učíš se vůbec? Moc to tak nevypadá. Hned zítra se přihlásíš, že se chceš nechat vyzkoušet na opravu.“ A podobné bláboly.

Než se stihnu uklidnit, hodím si aktovku do rohu místnosti.

Křup.

Co to bylo za zvuk? Jestli se rozbila nějaká sklenička nebo talíř, tak... ne, ne, ne, ne. To nebyla sklenička. Na místě, kam jsem hodil svůj batoh, leží hromádka střepů. Na zdi nad tou pohromou visí veliké, starožitné hodiny po dědečkovi. Pendlovky mají vysypané sklo, které se válí všude po zemi.

„Tohle je snad zlý sen,“ vyhrknu a přiběhnu ke střepům. Odhodím tašku stranou a skloním se k zemi. Střípky skla byly nerovnoměrně poházeny po podlaze. Mohl bych se snažit měsíc a stejně bych to nebyl schopen složit.

Chci se od střepů odvrátit, ale koutkem oka zahlédnu, jak se jeden z kousků skla zaleskl. Neochotně natočím obličej zpátky a překvapeně vykulím oči.

Nechápu, co to vidím. V tom střepu se odráží lidé. Hromady lidí, kteří nesou billboardy a vykřikují různá slova stále dokola. Vypadá to jako Praha. Vidím sochu svatého Václava na koni. Připomíná mi to scénu z dokumentu o sametové revoluci, který jsem viděl na hodinách dějepisu.

Ale to je hloupost. Vždyť je to jen střep. Nebo ne?

Střep vedle se také zaleskne, a když k němu stočím pohled, vidím další obraz. Tentokrát jsem viděl prach, bláto a vojáky. Ohromná kvanta vojáků, kteří umírají na nějaké pláži. Všude jsou těla. Na nebi létají letadla. Slyším všude okolo mě výbuchy. To je vylodění v Normandii. Jakže to říkal učitel? Říkal tomu den D? Něco takového.

Další záblesk vedle na podlaze. Vidím muže, jak stojí na podiu a drží v ruce lebku. Lidé mu tleskají. Cože to říká? Být či nebýt? To je přeci Shakespeare. To jsme se přeci učili.

V dalším střepu vidím... to vypadá jako Karlův most. Ale je pouze rozestavěný. A celá Praha vypadá nějak divně. Je jakoby starší. Je taková neúplná. To bude Praha za Karla IV.

Opět odvracím hlavu jinam. V tomto střepu je muž. Běžící muž, který míří ke kostelu. Za ním utíkají dva muži. Počkat. Proč mají v rukou dýky? Něco mi to připomíná. Vypadá to jako vražda svatého Václava. Je to možné?

Další kus skla odráží zkázu Pompejí. Vidím vybuchovat sopku a lidi v tógách, jak pobíhají kolem. Všude padají budovy a zem se třese. Z Vesuvu vylétávají kusy pemzy a chrlí lávu. Vidím oblak kouře, jak se ke mně žene. Potom mě pohltí a já nevidím nic jiného než popel.

Další stěp schovává pohled na stavbu pyramid. Vidím jeden velký a tři menší rozestavěné jehlany uprostřed pouště. Všude se to hemží malými postavkami velikostí podobné mravenci. Stavba je obrovská a vedle sebe má obrovskou sochu. Socha má podobu lva s lidskou tváří

V posledním střípku vidím dinosaury. Obrovské kolosy se krmí přesličkami a plavuněmi. Mají jeden roh jako nosorožci a dva další jako kráva a jejich zavalitá těla se při chůzi legračně pohupují. V křoví za nimi se však skrývá něco většího. Má to dlouhé nohy, krátké ruce a obrovskou tlamu plnou zubů.

Co se bude dít dál, nechci vidět, a tak odvracím hlavu a pevně svírám oční víčka k sobě. Když však uslyším zvláštní cinkání, vracím pohled zpět ke stěpům. To, co vidím, nadobro upoutá mou pozornost, až hltám obraz před sebou plnými doušky. Stěpy zrcadla se začaly na zemi přesouvat, až se složily do tvaru původního skla. Nahnu se nad lesklou plochu s očekáváním, jaký obraz uvidím. Avšak ať se koukám, jak se koukám, nevidím nic, než svůj vlastní odraz. Celou dobu vidím tak úžasné střípky historie a najednou nevidím nic? To není možné. Musí tu něco být. Zkoumám sklo ze všemožných úhlů, ale bez výsledku.

Počkat! Vždyť to je historie. I já jsem přece součástí historie. Každá vteřina, která už uběhla, je součástí historie. A s ní i všichni, kteří v tu vteřinu existují, se stávají historií. Vše, co si pamatujeme, je historie. Takže i tento obraz se stává každou vteřinou historií. Všichni jsme součástí jedné velké mozaiky dějin. A nezáleží na našem věku, barvě pleti, národnosti ani na náboženství. Všichni jednou budeme historií. Je jen na nás, jak na nás budou budoucí generace pohlížet. Můžeme být ti dobří. Můžeme být ti špatní, ale stejně budeme minulost.

Hýbu se, hýbeš se, hýbeme se...

Lucie Samcová

V naší škole se to pohybem jenom hemží. Začínáme již ráno v družině, kde se od sedmé hodiny žáci mohou protáhnout v krásné tělocvičně ještě před vyučováním. Pokračujeme o přestávkách, kde mohou děti využít pingpongové stoly, skákací panáky a prostorné chodby. O „poledce“ pokračují pohybové aktivity venkovním hřištěm a oblíbenou vybíjenou.

Hodiny tělesné výchovy jsou samozřejmostí, ale pravidelně je doplňujeme o plavání (1.- 4. třída) a bruslení (5. třída). Lyžařské kurzy doplňují pohybovou nabídku v zimě pro 4. a 7. ročníky. V odpoledních hodinách následuje pestrá škála kroužků Sportuj ve škole (1.- 2. ročník), florbal (1.- 9. ročník) a vybíjená (4.- 5. ročník).

Pohybové aktivity doplňujeme průběžně při přípravě na různé soutěže – dopravní soutěž (cyklistické tréninky), přehazovaná (příprava na krajské kolo) a podobně. Žáci školy mají

sportovní úspěchy, za kterými stojí nejen talent, ale i práce pedagogů (florbal – krajská kola, republikové finále).

Sportování žáků je pro nás velmi důležité, a tak se zapojujeme do soutěží – florbal, házená, vybíjená, volejbal, atletické soutěže. Na části okresních soutěží se škola sama podílí.

Na pravidelné návštěvy zveme profesionální trenéry, kteří nám ukazují nové pohybové aktivity, které s žáky můžeme zkoušet. Škola si sama pořádá projektové dny zaměřené na sportování – sportovní pouť, atletickou olympiádu či zimní olympiádu. Již širokou nabídku sportovních aktivit doplňujeme o oblíbené cyklokurzy (3.- 5. ročník) a vícedenní cyklokurz pro 8. ročník. V budoucnu bychom ještě rádi zařadili

vodní kurz a projeli si řeku Otavu. Zkrátka na Povážské jsme rádi v pohybu!

Projekty

Zuzana Koutenská

Hlavním cílem většiny projektů bylo a je zkvalitnění výuky žáků. V rámci projektů dochází k modernizaci vybavení a výukových pomůcek. No vě vytvořené vzdělávací materiály byly také ověřovány ve výuce. Motivace žáků ke vzdělávání byla podpořena exkurzemi a projektovými dny. Finance z některých projektů byly také využity k hrazení seminářů zaměřených na další vzdělávání pedagogů. Některé projekty byly zaměřeny na rozvoj inkluzivního vzdělávání a podporu žáků ohrožených školním neúspěchem.

Pobytová exkurze Stožec

Exkurze Techmania Plzeň

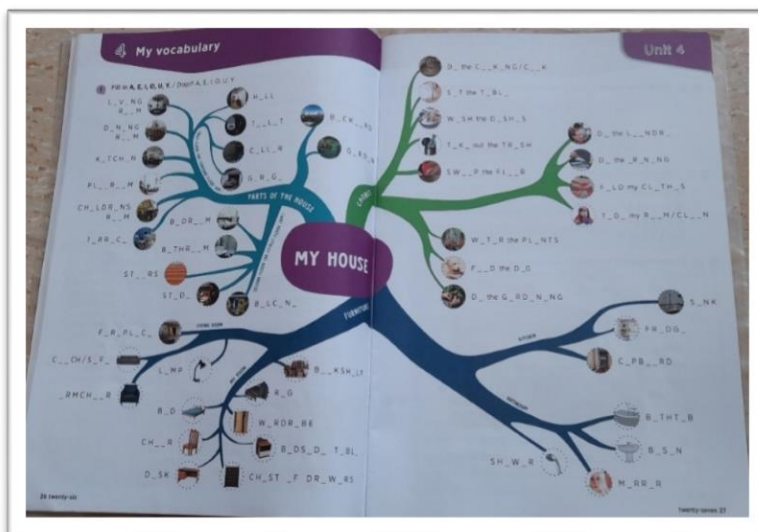
Exkurze TPCA Kolín

Viva angličtina aneb Don't worry be happy!

Bohumila Klasová a Dagmar Alenková

Hooray, máme novou, moderní školu a s ní a new English lab room s lavicemi upravenými do oválu a moderní technikou se sluchátky. Rádi sem chodí na hodiny angličtiny i děti z prvního stupně.

In our English lessons se učíme z nových řad učebnic Bloggers, které jsou interaktivní a vycházejí z českého prostředí. Odpovídají současným trendům výuky cizího jazyka (příklad: mind maps, autentická videa, pair works, vocabulary lists). Tyto učebnice nám pomohly i v době distanční výuky – mohli jsme si vše ověřit ještě jednou sami v klidu při poslechu na svém počítači.

Od letošního školního roku pilotují nové učebnice Funpark žáci ve 3. ročníku. Každou hodinu na ně čeká písnička a Foxie – a soft toy se svými slovíčky a úkoly. Pilotující třídy mají jako bonus pracovní sešity for free.

On the first floor of our school můžeme vstoupit do our English library s více než stovkou knih od nejnížší úrovně četby až po nejvyšší. Knihy jsou různého žánru a jsou k vypůjčení po celý školní rok. Pro reading skills máme k dispozici i the magazine Ready, který vychází jako měsíčník.

Své speaking skills jsme mohli využít při zájezdech to London in the UK a prožít několik dní at the native

speakers'. Viděli jsme lots of historical sights of London a přivezli jsme si spoustu experiences and original presents.

Účastníme se také English Language Competitions v okresních kolech, krajských a dokonce jsme se probojovali i do celostátního kola v Praze. Skládali jsme i různé levels of Cambridge Exams na British Centre in České Budějovice.

Školní akademie

Alena Kramářová Kůtová, archivní záznamy

Každoročně se koná v květnu nebo v červnu školní akademie, kterou si organizují žáci devátých ročníků. Nebudu vypisovat jednotlivé roky, bylo jich mnoho, ale připomenu tu první, která se konala na venkovním prostranství nové školy.

Končil se školní rok 2014/2015.

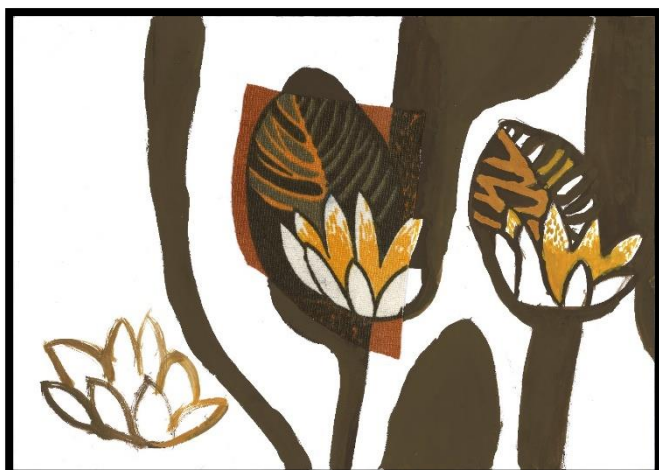
Tentokrát deváťáci zvolili téma Vysílá Televize Povážská, proto byla k vidění celá řada pořadů, např. pěvecká soutěž Superstar, kulinářský pořad Blbci v akci či volba Miss Povážská. V programu v samém závěru nechyběly ani Večerníček a Televizní noviny, po nichž proběhlo rozloučení s žáky devátých tříd.

V posledních dvou letech se akademie z epidemických důvodů nekonala, proto se žáci těší na tu letošní ještě o to více.

Ukázky výtvarné tvorby našich žáků

Designed by Klaudie Černovská

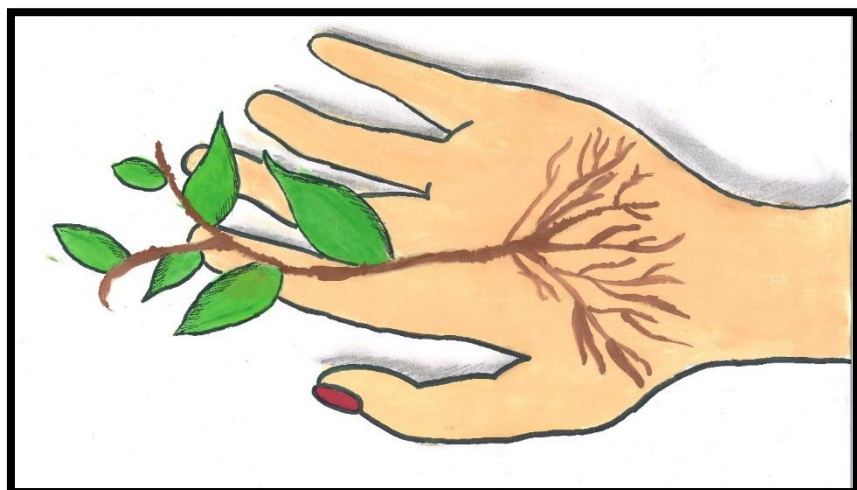
Designed by Zbyněk Hrdlička

Designed by Filip Wieser

Designed by Klaudie Černovská

Designed by Eliška Votavová

Designed by Tereza Míšková

Naše škola

Tereza Míšková, 9.B

Za těch deset let, co tahle škola stojí, tudy prošlo mnoho žáků, utvářelo se tady mnoho příběhů a spousta lidí zde našla směr vlastního života. Mezi tyto šťastlivce patřím i já a jsem na své spolužáky i učitele patřičně hrdá, že jsou schopni se každý den vracet a nepřijít o rozum. Buďme realisté, i když máme naši školu rádi, pořád je to škola. Samozřejmě se sem nikomu nechce. Co jste čekali, že řeknu?

Za ten rok distanční výuky si hodně z nás uvědomilo zásadní myšlenku. Budova školy nám vlastně nevadí. I kdybychom se učili v lese, stejně to bude otrava. Po tomto prozření se sem navracíme alespoň trochu šťastněji. Ta škola za to přece nemůže a nezaslouží si sledovat naše kyselé výrazy den co den. Vždyť ani ji to tady asi bavit nebude. Všechny výklady už slyšela, všechny prezentace už viděla a ani ty testy psát nemůže. No není vám jí líto? Proto si tento časopis na její počest plně zaslouží.

Takže, milá školo, i když naše zážitky, spojené s tebou, jsou často plné stresu, nervozity a paniky, vždy na tebe budeme vzpomínat s láskou a úsměvem na tváři. Své desáté narozeniny si užij a těš se na další desítku. Pomyslné svíčky na pomyslném dortu za tebe právě pomyslně sfoukávám a přeji ti spoustu úspěchů, vyhraných soutěží a šťastných studentů do dalších let.

Naše škola

Jan Šťastný, 9.B

Naše škola byla otevřena 3. 9. 2012 starostou Strakonice Pavlem Vondrysem, ministrem školství Petrem Fialou, Jaroslavou Cháberovou a mnoha dalšími. Je to nejnovější a nejmodernější škola ve Strakonici.

Ředitelkou byla Jaroslava Cháberová. Školu tvoří 2 x 9 tříd, moderní tělocvična, školní jídelna a multifunkční hřiště, které je umístěné na její střeše.

Při dokončování školy si obyvatelé mysleli, že je bude škola obtěžovat hlukem, podle měření ale limit nebyl překročen ani v multifunkčním atriu, ve kterém se koná každoročně akademie. Tahle tradice byla bohužel kvůli koronaviru přerušena. Díky výstavbě školy byly opraveny ulice nad školou nebo Povážská.

Naše škola, myslím si, je velmi příjemné prostředí, kde jsou i skvělí učitelé a spolužáci. Máme tu moderně vybavené učebny, např. fyziky, chemie, dílny, čtenářskou dílnu atd.

I když jsme malá strakonická škola, vyhráváme spoustu soutěží.

Smrtí budoucnost nekončí

Tereza Míšková, 9.B

Tento příběh začíná, když se šestnáctileté Isis Simonové hroutí svět. Právě v tomto okamžiku umírá, obklopen svými blízkými, její dědeček Jessie Simon. Isis je odsouzena k tak krutému osudu, že tomu nedokáže uvěřit. Musí sledovat se slzami v očích, jak její milovaný dědeček opouští tento svět a jeho duše odplouvá na druhý břeh. V tuto chvíli si to nepřipouští, ale na této chvíli závisí osud celého lidstva. I když věděla, že se to jednou stane, v tuto chvíli na to nebyla připravená. Když přistoupí k nejlepšímu člověku, kterého kdy poznala, proto aby se s ním rozloučila, nedokáže přestat plakat.

„Vypadá to, že se musíme rozloučit,“ řekl jí Jessie s takovým klidem, že to Isis až překvapilo.

„Ne, to neříkej“ odpověděla, když jí slzy stékaly po tvářích.

„Vždyť nemusíš plakat. Odchází jen mé tělo, má duše zůstane s tebou navždy. To přece víš.“

Isis to věděla, ale stejně nedokázala zastavit pláč. Když jí matka odváděla, už přes slzy neviděla ani na krok. Proč to tak musí být? Ptala se sama sebe v duchu.

Jako kdyby jí její děda četl myšlenky, odpověděl. „To jednou pochopíš. Ale teď není ten správný čas.“ A potom Jessie vydechl naposled.

Isis se nedokázala dívat na jeho bezvládné tělo, na nepřirozeně bílou tvář, na výraz jeho očí dívajících se do prázdna. Nedokázala tam tak stát. Vysmekla se matce z náručí a utekla do svého pokoje.

Plakala a plakala, až vyčerpáním usnula ve své posteli u stěny pokoje. Ve svém snu se jí zjevila milá a vlídná tvář jejího dědečka. Když uviděla jeho typický úsměv, znovu se rozplakala.

„Přestaň plakat, Isis,“ řekl jí uklidňujícím tónem. „Musím ti něco důležitého říci. Pamatuješ si, jak jsem vyráběl tu zvláštnost ve své dílně?“

„Ano, pamatuji si.“

„Vyráběl jsem stroj času.“

V tu chvíli Isis přestala plakat a zasmála se.

„Vím, že to zní zvláště, ale je to pravda. Už nemáme moc času, tak mě poslouchej. Ten stroj je vzadu v mojí pracovně. Musíš se tam dostat a odcestovat do roku 2158.“

„Ale jak...“

Najednou se Isis probudila. Byla propocená a strašně vyčerpaná.

Isis si řekla, že už té noci stejně neusne a mohla by alespoň dělat něco užitečného. Co se dá však dělat uprostřed noci? Zkoušela se učit, číst knihy, kreslit do svého skicáku. Neustále však myslela na sen a na svého dědečka.

„Tohle se musí vyřešit, jinak neudělám nic. Musím se jít podívat do dědečkovy laboratoře.“

Tak Isis šla. Vzala si s sebou mobil, aby si mohla svítit, papír a tužku, kdyby si chtěla něco zapsat, a hlavně všechen zdravý rozum, který v tu chvíli měla.

Jessieho laboratoř byla v noci tmavá, stohy papírů se vršily až ke stropu, takže zakrývaly okna. Po zemi se válely matice a šroubky všech rozměrů a světlo z jejího mobilu vytvářelo strašidelné stíny na stěnách. Isis šla do zadní části místnosti a u stěny uviděla vážně zvláštní stín. Odhrnula horu krabic a uviděla divný přístroj. Po chvíli si všimla malého štítku přivázaného provázkem k té šílenosti. Na papírku byl napsán vzkaz.

„Isis, je skvělé, že jsi to tu našla. Musíš hned odletět do budoucnosti. Zítra přijdou lidé z muzea a budou chtít všechno odvézt a vystavit. Na displej uvnitř přístroje napiš rok a to stačí.“

„Děda vážně myslel na vše. Až na to, že tam nepůjdu v pyžamu. Musím se jít převléct.“

Isis si na sebe vzala černou mikinu s kapucí a černé rifle.

„Tak dobře. Už se to nedá odkládat. Ale raději si ještě stroj překreslím, jen kdyby náhodou.“

Isis si sedla do stroje a napsala číslo 2157 na displej.

„Počkat co to píšu? Ten letopočet je přece jinak. Má to být 2158. Tak teď je to správně. Snad to bude fungovat. Možná si ze mě dědeček udělal legraci. Je to styl jeho humoru. Ale to by mi přece neudělal.“

Isis se zhluboka nadechla a zmačkla tlačítko, kterým potvrdila letopočet. Zatočila se jí hlava a začala litovat, že do toho stroje vlezla. Rozmlžilo se jí vidění a najednou si uvědomila, že už není v pracovně svého dědy. Byla v sadu. No spíše v bývalém sadu. Stromy byly seschlé a na větvích nebyl ani list. Místo trávy zde byla černá spálená zem a nikde ani živáček. Když se podívala po krajině, uviděla ruiny měst a továren. Žádné lesy, žádná jezera ani louky. Nebe bylo šedé a mraky měly oranžovou a červenou barvu.

„Co se tady stalo?“

Najednou si za jejími zády někdo odkašlal. Za Isis stál kluk přibližně jejího věku v šedém oblečení.

„Ty nevíš, co se stalo? A co to máš na sobě? Vypadáš jako z minulého století. A kdo vůbec jsi?“

„No, já jsem z minulého století. Jmenuji se Isis Simonová.“

„Co? Ty jsi Isis?“

„Ty mě znáš?“

„Tvůj děda mi o tobě vyprávěl. Isis, musíš se vrátit do svojí doby a říct všem, co se stalo.“

„A co se stalo?“

„Můžeme za to my.“

„Kdo my?“

„Promiň. Nepředstavil jsem se. Já jsem Luky. Můžeme za to my jako lidstvo. Svým chováním jsme způsobili tohle. Ropa, odpady, plýtvání vodou i jinými zdroji způsobilo tohle. Naše planeta se hrouť a ty to dokážeš zvrátit. Chápeš? Jen a pouze ty.“

„Cože? Já v životě nic takového nedokážu. Je mi šestnáct, tohle nezvládnou.“

„Zvládneš to. Jessie ti věřil. On věděl, že ty to dokážeš. Já to vím taky.“

„Ale...“

„Podívej se, tohle se stane i s tvým světem, jestli to neuděláš. Nedával bych všechno v sázku, kdybych ti nevěřil.“

„Tak dobře, ale kde jsou všichni ostatní? Nebo co se s nimi stalo?“

„Jak vidíš, rostliny uschly. Býložravci nemají co jíst a umírají. Bez nich masožravci vyhladoví. Ani my už jsme neměli co jíst a většina už hladu podlehla. Musíš jít, a to co nejdříve.“

„Dobře, ale co když mi neuvěří?“

„Uvěří ti. Začni u lidí, které znáš, čím víc nás bude, tím lépe přesvědčíš zbytek. Tak už jdi.“

Isis si sedla zpět do stroje a na displej tentokrát napsala 2019. Snad to nebude tak hrozné jako předtím.

„Sbohem Isis.“

„Sbohem Luky.“

Potom Isis potvrdila rok a opět se jí zatočila hlava a rozostřilo vidění. Najednou seděla v zaprášené a stále temné místnosti plné podivností. Isis vystřelila ze sedadla a přeběhla místnost. Oslepilo ji denní světlo. Už bylo skoro poledne. Proběhla dům a na v kuchyni našla svou matku, jak sedí u stolu a pláče.

„Mami, musím ti něco říct. Teď jsem byla v roce 2158 a...“

„Zlatíčko, jsi rozrušená, uklidni se.“

„Ne, mami. Je to pravda poslal mě tam dědeček. Prosím, věř mi.“

„Isis, to je hloupost.“

„Jestli nechceš věřit mně, věř alespoň dědovi.“

„Ty to myslíš vážně?“

„Ano.“

Isis své matce vše pověděla a vysvětlila. Poté to řekli zbytku rodiny, přátelům, známým. Jelikož byl její bratránek novinář, nebyl problém dát zprávu do novin. Poté na internet, a následně se o ni začaly zajímat i televize z Čech a celého světa. Hned, jak to bylo možné, se Isis znovu vrátila do dědečkovy pracovny, sedla si do stroje a odcestovala časem.

Zatočila se jí hlava, rozmlžilo vidění a před sebou spatřila něco, co jí donutilo zalapat po dechu. Krajina před ní nebyla spálená, vyprahlá ani zpustlá. Před Isis se rozprostíral sad s mnoha druhy stromů, slyšela šumění vody a zpěv ptáků, do nohou jí šimrala tráva a opět si za ní někdo odkašlal. Když se otočila, uviděla známou tvář Lukyho, který se na ni mile usmíval. Hned se mu vrhla kolem krku.

„Tak ty jsi to dokázala.“

„Ne, my jsme to dokázali.“

Basketbal – 2. místo

Přehazovaná – 1. místo krajské kolo

Házená – 2. místo

Karneval

Mikuláš

Lyžařský kurz

Poděkování náleží všem, kteří se podíleli na vzniku tohoto vydání.

Poděkování a vzpomínka náleží také všem bývalým i současným pedagogickým pracovníkům školy, kteří k jejímu životu neodmyslitelně patřili a stále i patří.

Jaro 2022, 1. vydání

Autor ilustrace titulní a závěrečné strany: Filip Wieser

Editorka: Alena Kramářová Kůtová

F. Wieser